

Попит на дані послуги ще не досяг свого апогею, та і впровадження подібних технологій - високозатратний і не швидкий захід.

Однак банки, які будуть розвивати цифрові послуги активніше за все, отримають серйозну конкурентну перевагу в майбутньому. Найближчим часом не всі банки зможуть відповідати високим вимогам споживача і прогресивним практикам зарубіжних колег, проте для ряду гравців розвиток цифрових сервісів зможе стати виразною трендовою конкурентною перевагою. Надання банком цифрових послуг дозволяє створювати імідж сучасного банку, залучати перспективні клієнтські сегменти. Тому більшість банків планує впровадження і розвиток систем електронного бізнесу найближчим часом.

Список літератури:

1. Зварькина Е.Б. Внедрение банковских инновационных технологий [Текст] / Е.Б.Зварькина // Банковские услуги. - 2013.- № 6.- С. 15-16.
2. Маганов В.В. Инвестиционная деятельность банка в сфере новых технологий [Текст] / В. В. Маганов // Финансы и кредит. – 2012. – № 19. – С.48-54.
3. Офіційний сайт компанії Простобанк консалтинг [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ua.prostobank.ua/e_banking/novini/do.

Андрій ТИМКІВ

*к.е.н., ст. викладач кафедри банківського менеджменту та обліку
Тернопільський національний економічний університет*

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ІННОВАЦІЙНИЙ ПРОЦЕС У СИСТЕМІ МЕНЕДЖМЕНТУ БАНКУ

Початком інноваційної діяльності є виникнення ідеї, автором чи носієм якої є інноватор як особистість чи колектив інноваторів однодумців, що доводять ідею до інноваційного продукту, що набуває визнання у процесі комерціалізації. Тобто основу інноваційної діяльності, її базисну субстанцію становить творча інтелектуальна праця інноваторів. Поряд з тим, не слід забувати і про передумови виникнення інновацій, як причини, що спонукають до інноваційної діяльності. У банківській практиці такими передумовами є зменшення клієнтської бази, посилення конкуренції, зростання вартості банківських продуктів чи послуг, втрата достатнього рівня безпеки тощо.

Інноваційна діяльність банку являє собою процес реалізації інноваційних ідей управлінського, маркетингового чи фінансового характеру, у якому банк може виступати як учасник реалізації інноваційного проекту або, власне як інноватор.

Системи менеджменту, що використовують інноваційний підхід до свого функціонування і розвитку покликані розв'язати низку завдань, інколи достатньо суперечливих і навіть взаємовиключних:

- постійне оновлення асортименту продукції;
- оновлення і створення нових виробничих систем;
- нарощення ефективності виробничо-збутової діяльності;
- розроблення і реалізація стратегії і тактики боротьби за лідерство;
- підпорядкування діяльності всіх підрозділів виробничих систем режиму складного відтворювального процесу;
- поєднання гнучкості та адаптивності дрібносерійного виробництва.

Розв'язання цих завдань забезпечується створенням динамічної і гнучкої системи управління та широким делегуванням повноважень тим рівням менеджменту, що можуть продукувати інноваційні ідеї і втілювати їх у життя. А координація усіх робіт із залучення інновацій у практику роботи банку чи створення їх власними силами здійснюється, як свідчить міжнародний досвід, через підсистему інноваційного менеджменту. Таким чином, інноваційний менеджмент банку – це підсистема загального менеджменту фінансово-кредитної установи, головною метою якої є управління інноваційними процесами.

Із визначення сутності інноваційного менеджменту та інноваційної діяльності банку бачимо, що невід'ємною їх складовою є інноваційні процеси, тобто процеси безпосереднього перетворення ідеї на інновацію, що задовольняє певні потреби. Поряд з тим, інноваційний процес – це послідовний ланцюжок дій, що охоплює усі стадії створення новинки та впровадження її у практику.

Усі існуючі у банку інноваційні процеси за логікою їх проведення можна поділити на три групи:

1. Простий внутрішньо організаційний інноваційний процес, тобто процес, що передбачає створення і використання інновацій в рамках одного і того ж банку. В такому випадку нововведення не набуває форми нового банківського продукту, а лише вдосконалює технологію виробництва вже існуючих продуктів або будь-яку сервісну технологію;

2. Простий міжорганізаційний процес, що передбачає формування нового банківського продукту, призначенням якого є просуванням на ринку в якості предмету купівлі-продажу;

3. Розширений інноваційний процес, в основному пов'язаний із формуванням комплексного банківського продукту, коли при його формуванні банк співпрацює із своїми партнерами, тим самим перерозподіляючи інноваційний процес між окремими учасниками.

Необхідно також зауважити, що під час інноваційного процесу створюються не лише очікувані інноваційні продукти, а й супроводжувальні інновації, що є результатом креативної (творчої) інноваційної діяльності на певному її етапі.

Також, процес формування і використання банком нововведень є складною та комплексною проблемою, що пронизує такі функціональні сторони, як планування, розробка проектів, маркетинг, виробництво. Не викликає жодного сумніву значення взаємозв'язку інноваційного потенціалу банку і його конкурентних позицій. Сучасні банки оперативного реагують на тенденції, що складаються у ринкових умовах, періодично не просто орієнтуючись на клієнтуру, а і формуючи у неї певні стимули та потреби, що обумовлюють швидку реакцію на нововведення банку. На сьогодні, практично для будь-якого банку гостро постає питання здатності своєчасно і енергійно ініціювати інноваційні процеси та управляти ними, оскільки це є критерієм виживання банківської установи на ринку.

Головним завданням інноваційного менеджменту є ефективне управління інноваційною діяльністю банку, що сприяє підвищенню здатності брати участь в інноваційних процесах, створювати чи залучати інновації, які забезпечують його поступальний, пропорційний розвиток, економічну стійкість, міцні конкурентні позиції, тривале і успішне функціонування на ринку. А завдання менеджерів щодо впровадження новітніх залежать від рівня управління. Так, менеджери вищої ланки повинні визначати перспективні напрями розвитку, ставити стратегічні цілі, окреслювати коло інноваційних пріоритетів. Менеджери середньої ланки повинні

керувати втіленням у життя інноваційні рішення керівництва, що передбачає вміння консолідувати персонал банку для їх досягнення та створити відповідний психологічний клімат у колективі, а також сформувати мотиваційну складову, організувати і координувати роботу виконавців згідно із поставленими завданнями. Низова ланка включає роботу високо кваліфікованих спеціалістів банку. Таким чином, працівники абсолютно усіх рівнів банку можуть бути суб'єктами інноваційної діяльності у межах окремої фінансово-кредитної установи.

Сучасний стан економіки України істотно змінили умови комерціалізації інноваційних ідей. Пошук споживача, оперативність, ефективність, конкурентоспроможність, можливість фінансового забезпечення стали важливими критеріями інноваційної діяльності та її інфраструктурної підтримки. Особлива роль у цих процесах, на наш погляд, повинна відводитись банкам не тільки як кредиторам інноваційних підприємств, але й як ініціаторам та розробником інновацій.

Андрій ТИХОНОВ

*студент факультету банківського бізнесу
Тернопільський національний економічний університет*

Науковий керівник:

к.е.н., доцент Васильчишин О.Б.

ФОНДОВИЙ РИНОК В УКРАЇНІ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Фондовий ринок є важливою складовою частиною економіки будь-якої держави, в тому числі і України. Фондовий ринок - це сукупність механізмів і правил, які дозволяють здійснювати операції з купівлі - продажу цінних паперів. Фондовий ринок має свою інфраструктуру - сукупність систем, організацій і технологій, що дозволяють учаснику фондового ринку підвищити ефективність своєї діяльності та знизити ризики, пов'язані з операціями на ринку. Цінні папери, що є предметом торгів на фондовому ринку, - це документи, які засвідчують, з дотриманням встановленої форми і обов'язкових реквізитів, майнові права, здійснення або передача яких можливі тільки при їх пред'явленні.

Проблемам фондового ринку присвячені роботи багатьох українських і зарубіжних вчених. Так, проблема капіталізації фондового ринку України було розглянуто Є.Л. Звягільським, Б.Л.Луцівим, Ж.М. Довгань, а С. Москвін приділив увагу сучасному стану вітчизняного фондового ринку. І. Шкодіна розглянула тенденції розвитку українського ринку цінних паперів, тоді як роботи Е. Наймана були присвячені фундаментальному і технічному аналізу, а різні аспекти та методи технічного аналізу розглянув Д. Мерфі. Сучасний стан світового ринку цінних паперів і місце України в ньому вивчила у своїй роботі А.В. Бардакова, а О. М. Шарнопольская вивчила механізм інтеграції України у світовий фондовий ринок [3].

Отже, організатором торгівлі цінними паперами є фондові біржі, предметом діяльності яких є забезпечення необхідних умов нормального обігу цінних паперів, визначення ринкових цін і поширення інформації про них. Складовим показником, що характеризує динаміку зміни вартості цінних паперів з певного набору - індексного кошика, є фондові індекси.